

Brüsszel az önkényuralom szélén

2024 április 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az unióban már egész demokráciákat tekintenek jobboldalinak és leprásnak.

Németországban léteznek különleges t?zfalak, amelyek általában és konkrét esetekben is a gonosztól hivatottak megvédeni az országot. Azt ugyanakkor, hogy mi a gonosz, illetve teljes mértékben gonosz, a politika és a média

baloldali f?sodrának klikkje dönti el. Ezt a klikket a Szociáldemokrata Párt (SPD) hozta létre 2013-ban a Harc a jobboldal ellen címet visel? kongresszusi határozatával, amely bevonta ebbe a Die Linke széls?baloldali pártot is. Azóta elhanyagolható nüansznak számít a baloldali széls?ségesség, a baloldali radikalizmus és a kommunizmus, a valamikori NDK-állampárt, az NSZEP genetikai nyúlványai. A baloldali szövetségesek és a baloldali demokraták most testvérileg egyesültek a jobboldali harccal szemben egy tartós baloldali–zöld–woke uralom érdekében.

Az ezzel a klikkel szemben megfogalmazott bírálat jobboldalinak számít – ami pedig Németországban megbélyegz?. Amióta ez a klikk alkotja a német kormányt, a kormány bírálata is jobboldalinak számít. Az egykori NDK lakói számára mindez jól ismer?s.

Eszerint az aljas logika szerint minden jobboldalinak számít, ami nem közéjük tartozik és nem is akar oda tartozni – vagyis a (jobb)középt?l kezdve a széls?jobboldalig az egész spektrum. Minden ugyanúgy jobboldali és ugyanúgy gátlástalanul harcolni kell ellene! A konzervatív demokraták, kereszténydemokraták ugyanúgy jobboldali széls?ségeseknek számítanak.

A németek ugyanakkor többségükben 1949 – az NSZK létrejötte – óta változatlanul konzervatívok, még a nagy szociáldemokrata kancellárok is az SPD mérsékelt-konzervatív, nem pedig a baloldali szárnyáról származtak. A jobboldallal szembeni baloldali–zöld harc furcsán és elbizonytalanítóan hat a németek eme többségére.

Már csak azért is, mivel ezek az emberek a baloldali–zöld–woke CDU-kancellár, Angela Merkel óta elveszítették politikai otthonukat. A CDU – mint a szövetségi köztársaság sikeres konzervatív pártja – feladta konzervativizmusát, és csatlakozott a differenciálatlan baloldali harchoz a differenciálatlan jobboldallal, így aztán ténylegesen önmagával szemben is. A jobboldallal szembeni harc, a CDU behódolása ennek a harcnak, valamint a Merkel- és a Scholz-kormány átalakító politikája el?re kiszámítható ellenhatásként termékenyíti meg a talajt az olyan pártok számára, mint az Alternatíva Németországnak (AfD).

Az AfD jelenleg gy?zelemre esélyes a közelg? tartományi választásokon Szászországban, Türingiában és Brandenburgban. Sokan vallják, hogy ha az átalakítás, a woke-ideológia és energiabiztonságunk lerombolása a baloldalon van, akkor mi inkább a jobboldalon állunk! A kelet-németországi CDU már gyanítja, hogy ezeken a választásokon semmit nem gyümölcsözik neki ez az ostoba harc a jobboldallal szemben.

A t?zfal már régóta omladozik a választók körében. A türingiai tartományi választások el?tt az er?t a CDU és az AfD képviseli, az AfD tetemes el?nye mellett. Ez az el?ny azonban elolvadhat. A türingiai választók megválasztható alternatívát láthatnak Németországnak a CDU-s Mario Voigt személyében. Kiderül majd ez a következ? hónapokban; a türingiai választók is mozgásban vannak. Az ottani közbeszéd semmi újat nem hozott. Az AfD türingiai er?s emberér?l, Björn Höckér?l nem derült ki, hogy ? lenne az új Hitler, Voigt nem játszotta el Merkelt. Míg Voigt inkább a rágalmazásra helyezte a hangsúlyt, Höcke tényekkel gy?jtötte be a pontokat.

Id?nként ugyanakkor bizonytalannak t?nt. A migráció kérdésében egyébként Voigt jobban jött ki Höckénél, nem azért, mintha hihet?bbek lennének az érvei, hanem mert váratlanul az ellenfeléhez hasonlóan korlátot szabó nézeteket villantott fel a publikumnak ebben az ügyben. Ezzel a türingiai CDU választhatóvá tette magát a népesség azon része számára, amely nem szívesen húzná be az ikszet a nem túl illatos AfD neve mellé. A mesterségesen felfújt Höcke pedig normál méretére zsugorodott vissza. Az id? majd megmutatja, hogy Voigt a továbbiakban is a szarvánál ragadja-e meg a bikát, illetve a CDU más tartományi szervezetei is ugyanígy a reálpolitika mellett foglalnak-e állást. A német választók nagy része tényszer? eszmecserét vár, ellenezve az SPD 2013-as ítéletét arról, hogy ki szólhat egyáltalán kihez.

Ami Németországban 2013-ban kezd?dött, az Európai Unióban már régóta megy. Mindenkit, aki nem a baloldal és a zöldek ízlése szerint áll az EU mellett, jobboldalinak bélyegeznek meg. A rágalmazás teljes eszköztárával felveszik a harcot azzal szemben, aki nem akarja kiszolgáltatni országát a woke-izmusnak és az átalakításnak, illetve aki országát az európai közösség szuverén államának akarja megtartani.

A sablon ugyanaz, mint Németországban – csak éppen ebben az esetben demokratikus államokkal szembeni harcról van szó, nem pártokkal és helyi szervezetekkel szembenir?l. A nem szívesen látott tagállamok demokratikus akaratképzését a brüsszeliták jobboldaliként pocskondiázzák.

Most egész demokráciákat – így Magyarországot – tekintenek jobboldalinak és leprásnak. Pedig az uniót soha nem tervezték államok közötti pártpolitikai arénának. A tagállamok egymás közti tisztelete az unión belüli elfogadás alapfeltétele. Így például Magyarország is tartózkodik attól, hogy tanácsokat adjon partnereinek, amit?l a

baloldali–woke brüsszeli f?sodor soha nem fogná vissza magát.

Ez a f?sodor egyre inkább beavatkozóvá és totalitárussá lesz. Aki nem veti magát alá neki, az érezni fogja Brüsszel büntet? kezét. Ez a kéz márpedig jelent?s konzervatív politikusokat sem kímél. Legutóbb bírósági ítéletre volt szükség ahhoz Belgiumban, hogy Brüsszelben konzervatív politikusok tanácskozhassanak egymással.

Noha „csak” brüsszeli polgármesterek akarták meghiúsítani a minap a NatCon konferenciát, személyükben mégis jól megjelenítik a jobboldallal szembeni harcot az unióban. Ez a jobboldallal szembeni harc valójában a véleménynyilvánítás szabadságával és az állítólagos szabadelv?séggel szembeni harc. Aki nem enged olyan politikusokat konferencián tanácskozni, mint a brit Nigel Farage és Suella Braverman, a lengyel Mateusz Morawiecki, a francia Éric Zemmour vagy a magyar Orbán Viktor, az nem Voltaire-hez, hanem a kommunista Rosa Luxemburghoz hasonló felfogásban vallja a véleménynyilvánítás szabadságát.

Voltaire az ellenfeleinek véleménynyilvánítási szabadsága mellett is kiállt, míg Luxemburg csak a saját véleménybuborékja számára tette ezt lehet?vé. Voltaire antitotalitárius, Luxemburg pedig totalitárius volt.

Az Európai Unió ma Luxemburg totalitárius útját járja. A júniusi európai parlamenti választások lefékezhetik ezt a folyamatot, és lebonthatják az uniós t?zfalat, amelyet a konzervatív kormányokkal szemben emeltek. Brüsszel jelenleg meg akarja határozni, mit és hogyan gondoljunk, hogyan éljünk és táplálkozzunk, hogyan kellene kommunikálnunk. Ez így nem mehet tovább!

Francis Fukuyama amerikai politikai filozófus 1989-ben a történelem végeként írt a liberalizmus gy?zelmér?l. Úgy vélte, az akkor gy?zedelmesked? szabadság és demokrácia tartósan immunis lehet az addig rendszeres antidemokratikus-totalitárius visszaesésekkel szemben. Én ezt másképp látom. A totalitarizmus 1989-ben lélegzetvételnyi szünetet tartott, hogy aztán harminc évvel kés?bb térjen vissza.

Gunter Weißgerber

A szerz? a szászországi SPD-képvisel?k vezet?je volt, 2019-ben kilépett a Német Szociáldemokrata Pártból

www.magyarnemzet.hu

Ajánló